

Petre Antonescu (n. 29 iunie 1873, Râmnicu Sărat – d. 22 aprilie 1965, București) a fost un arhitect, pedagog, planificator urban, restaurator de monumente istorice și academician român, care s-a impus printre personalitățile de frunte ale școlii de arhitectură românească, marcând activitatea arhitecturală din prima jumătate a secolului al 20-lea prin promovarea unui stil arhitectural neo-românesc. În 1945 a fost ales membru titular al Academiei Române.

Petre Antonescu s-a născut la Râmnicu-Sărat în anul 1873, unde a urmat și cursurile școlii primare, dar a terminat liceul la București. Începând din anul 1893, a studiat arhitectura la Paris. Întors în țară, a început o rodnică activitate în învățământ, în domeniul conservării și restaurării monumentelor de arhitectură (fiind membru în Comisia monumentelor istorice), a planificării urbane a Capitalei României și, respectiv, a realizării unor lucrări de arhitectură.

Petre Antonescu este autorul unor clădiri publice monumentale (palate administrative, bănci, ministere) și a unor locuințe, toate fiind clădiri la a căror arhitectură a elaborat, aplicat și dezvoltat forme plastice arhitecturale viguroase, originale, dând o interpretare inedită formelor și elementelor arhitecturii românești vechi.

Printre lucrările sale cele mai reprezentative se numără clădirea Primăriei Municipiului București, ridicată între anii 1906 și 1910 și completată în anii de după 1945, fosta clădire a Palatului administrativ din Craiova (1912 - 1913) și cea a Băncii de Investiții din București (1915 - 1923).

În toate aceste clădiri monumentale, se întâlnesc numeroase interpretări originale și interesante ale pridvoarelor, loggiilor, ancadramentelor de ferestre și uși, brâielor și altor elemente ale arhitecturii tradiționale românești. În același spirit au fost concepute și numeroase locuințe particulare din București, sector 1, Cismigiu, printre care se pot aminti cele de pe străzile Apolodor și Dumbrava Roșie și Strada Ion Brezoianu, Victor Eftimiu, sau clădirile care adăposteau Muzeul Simu.

Se remarcă și în aceste opere tendința de monumentalitate a arhitectului, controlată însă cu mult rafinament, pentru a nu conduce la exagerări. O mare clădire cu apartamente, aflată pe Șoseaua Kiseleff la numărul 12, construită între cele două războaie mondiale, cu o fațadă îmbrăcată aproape complet în cărămidă aparentă, demonstrează cu virtuozitate adaptarea unor soluții plastice tradiționale pentru funcțiunile noi.

Alături de interpretările arhitecturii românești, Petre Antonescu a reușit cu egală siguranță și măiestrie adaptarea într-un spirit contemporan a stilurilor istorice prezente în monumentală clădire a Facultății de Drept a Universității din București, zidită între anii 1933 și 1935. Amplasată într-un generos spațiu verde, compoziția amplă, dominată de marea aulă centrală, desfașoară principii planimetrice și plastice de inspirație clasică, bine adaptate destinației ulterioare a structurii, dar ponderată din punctul de vedere al echilibrului compozițional

Alături de numeroase clădiri având diferite funcțiuni sociale, Petre Antonescu este și arhitectul Arcului de Triumf, monument închinat *Unirii Tuturor Românilor* din 1918, inaugurat la 1 decembrie 1936 pentru a sărbători 18 ani de la eveniment.

Traian Moșoiu (n. 2 iulie 1868 la Tohanul Nou - d. 15 august 1932, București) a fost un general român în Armata Română, în perioada 1918 - 1919, care a participat la eliberarea Transilvaniei. În perioada 2 martie 1920 - 12 martie 1920 a fost și ministru de Război.

A absolvit clasele primare în localitatea natală. Părinții săi l-au înscris la liceul de mare prestigiu "Andrei Șaguna" din Brașov.

Traian Moșoiu s-a perfecționat în cunoașterea limbilor germană, franceză și maghiară, absolvind liceul cu calificativul "foarte bine". Traian i-a determinat pe părinți să-l trimită la studii militare la Budapesta și Viena, la celebra "Wiener Neustadt", deoarece Transilvania se afla, din anul 1867, sub stăpânirea Austro-Ungariei. La data de 1 iunie 1889 Traian Moșoiu și-a finalizat cursurile Școlii Militare "Wiener Neustadt", pe care a absolvit-o cu gradul de sublocotenent în armata austro-ungară și a fost repartizat la un regiment din garnizoana Sibiu.

Carierea militară și politică[[modificare](#) | [modificare sursă](#)]

Moșoiu urmărea atent evenimentele legate de Vechiul Regat Român și Transilvania și, în 1891, trece Carpații și se înrolează în armata română. Un frate al său, profesorul Aurelian Moșoiu, a urmat aceeași cale și s-a stabilit la Ploiești. Traian Moșoiu era un ofițer cu o bună pregătire militară. El a publicat, în 1909-1910, două lucrări de teorie privind infanteria: „Spiritul ofensiv al infanteriei” și „Instructorii recruților de infanterie”. Participă la campania militară din Bulgaria în 1913, iar la 1 octombrie 1913 este numit comandant al Regimentului 30 Vânători de la Câmpulung, cu gradul de locotenent-colonel. Declarația de război a României contra Austro-Ungariei (14/27 august 1916) îl găsește în postul de comandant al Regimentului 2 Vâlcea, și comandant al grupului operativ Olt - Lotru.

În ianuarie 1917, Traian Moșoiu a fost avansat la gradul de general de brigadă și numit la comanda Diviziei 12 Infanterie. Marele Cartier General l-a numit pe Moșoiu Guvernator Militar al Transilvaniei la data de 12 martie 1919. La data de 12 aprilie 1919, Traian Moșoiu a fost numit la comanda "Grupului de Armate Nord", contribuind la eliberarea părții de vest a țării, inclusiv a orașelor Șimleul Silvaniei, Beiuș, Oradea (20 aprilie 1919), Salonta, Carei, Satu Mare. Continuând luptele până la Budapesta, a condus "Grupul de Manevră General Moșoiu". După ofensiva declanșată de armata roșie maghiară, în noaptea de 19/20 iulie 1919, grupul a reușit să stăvilească pătrunderea unităților maghiare peste Tisa, și să creeze condiții pentru trecerea la ofensivă a armatei române (24 iulie 1919). După pătrunderea în Budapesta (3 august 1919) a altor efective ale armatei române, generalul Moșoiu a fost numit comandant al Garnizoanei militare Budapesta și Guvernator Militar al teritoriilor ungare de la vest de Tisa. În decembrie 1919 a trecut în rezervă, la cerere, și s-a înscris în Partidul Liberal, fiind numit ministru de război în guvernul prezidat de Alexandru Vaida-Voevod. În anul 1921, Generalul Moșoiu a fost numit senator de drept, raliindu-se politicii liberale, caracterizată prin deviza "Prin noi înșine". Odată cu venirea la putere a guvernului prezidat de I.C.Brătianu (19 ianuarie 1922 - 30 martie 1926), la 24 ianuarie 1922, generalul Traian Moșoiu a fost desemnat titular la Ministerul Comunicațiilor și a condus comisia pentru organizarea încoronării regelui Ferdinand I la Alba Iulia, în Catedrala

Reîntregirii (15 octombrie 1922). Generalul Traian Moșoiu s-a stins din viață la data de 15 august 1932, la București, și a fost înmormântat în cimitirul militar Bellu.

Generalul Traian Moșoiu a deținut, succesiv, portofoliul Ministerului Comunicațiilor (24 ianuarie 1922 - 29 octombrie 1923) și Ministerului Industriei și Comerțului (30 octombrie 1923 - 29 martie 1926) în guvernul Ion I. C. Brătianu (VI) (19 ianuarie 1922 - 29 martie 1926).

Cel mai important capitol din biografia generalului Moșoiu este cel în care a fost considerat vârful de lance în campania de eliberare a Transilvaniei (perioada noiembrie 1918 - aprilie 1919), inițial, în funcția de comandant al Diviziei 7 Infanterie, apoi în fruntea Comandamentului Trupelor din Transilvania (11 decembrie 1918 - 12 aprilie 1919), apoi, al Grupurilor de Nord și de Manevră.

Întreaga viață și activitate a generalului Traian Moșoiu au fost marcate de numirea sa, de către rege, la comanda Comandamentului Trupelor din Transilvania, care începe să funcționeze efectiv din data de 11/24 decembrie 1918, la Sibiu.

Funcții deținute[[modificare](#) | [modificare sursă](#)]

- Comandant de companie în Regimentul 9 Romanați (1901 - 1904)
- Comandant de companie în Batalionul 9 vânători din Ploiești
- Comandant al Batalionului 1 Infanterie din Regimentul 30 Muscel
- Șef al Secției Mobilizare din Regimentul 30 Muscel
- Comandant al Regimentului 6 "Mihai Viteazul" din București
- Comandant al Batalionului 7 vânători din Galați
- Comandant al Regimentului 2 Infanterie Râmnicu Vâlcea
- Comandant al Brigăzii 3 Infanterie (1916)
- Comandant al Diviziei 23 Infanterie (1916)
- Comandant al Diviziei 12 Infanterie (1917)
- Comandant al Diviziei 7 Infanterie Roman (1918)
- Guvernator militar al Transilvaniei (1918)
- Comandant al Grupului de armate "Nord" (1919)
- Comandant al garnizoanei române din Budapesta (1919)
- Guvernator militar al teritoriilor ungare de la vest de râul Tisa (1919)
- Ministru de război în guvernul Alexandru Vaida-Voevod
- Senator
- Ministru al Comunicațiilor (1922-1923) în guvernul Ion I. C. Brătianu
- Ministru al Industriei și Comerțului (1923-1926) în guvernul Ion I. C. Brătianu (VI)

A trecut în rezervă, la cerere, în luna decembrie 1919.

Mihail Bălănescu (n. [9 noiembrie 1922, Tohani](#) - d. [20 octombrie 2018, București](#)) a fost un inginer și fizician român, director tehnic al [Institutului de Fizică Atomică](#), viceguvernator al [International Atomic Energy Agency \(AIEA\)](#) din [Viena](#) și membru de onoare al [Academiei Române](#).^[1]

Copilăria și-o petrece la [Tohani \(comuna Gura Vadului\)](#).^[2] Urmează școala primară „Nicu și Cleopatra Bagdat” din localitate, apoi gimnaziul „Tase Dumitrescu” din Mizil și liceul [Liceul „Bogdan Petriceicu Hașdeu”](#)^[3] din [Buzău](#) (1936-1940), unde are ca profesori: *”la matematică pe prof. Stancu și Apreotesei, la istorie celebrul istoric Dimitrie Ionescu, la științele naturale celebrul Nazarie și la fizică marele Bianu”*.^[4] La începutul primului an de liceu a locuit la Dumitru Bălănescu, vărul primar al tatălui său și proprietarul tipografiei din strada Tunel, după care s-a mutat la internatul liceului care, la vremea aceea, era unul dintre cele mai moderne din țară și fusese edificat cu sprijinul direct al ministrului instrucțiunii publice, [dr. Constantin Angelescu](#).

În perioada celui de-[Al Doilea Război Mondial](#) își face studiile universitare la [Facultatea de Construcții - Instalații](#) a [Politehnicii din București](#), pe care a absolvit-o în anul 1945 cu calificativul „Magna cum laude”.^{[5][6]} După absolvire ajunge inginer la Inspecția de Poduri Cluj, șef de secție la Regionala C.F.R. Oradea, proiectant la Direcția Superioară Politică a Armatei. La 26 de ani, deși foarte tânăr, era deja Director de construcții-investiții în Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă (Ministerul Culturii).

În 1949 l-a întâlnit pe acad. [Horia Hulubei](#), cel care i-a fost mentor cea mai mare parte a vieții și cu care a lucrat până la trecerea acestuia în neființă, în 1972. La [Institutul de Fizică Atomică](#), Mihail Bălănescu a parcurs toate treptele ierarhiei până la funcțiile de decizie - inginer șef, director tehnic. Inițial a fost angajat cu jumătate de normă, dar în 1954 era deja angajat permanent al institutului.

În 1958, la vârsta de 36 de ani, a fost arestat deoarece avea o condamnare în contumacie de zece ani de muncă silnică pentru că ajutase cu bani [luptătorii](#) din [Muntii Apuseni](#) pe vremea când era șeful secției de refacere a podurilor de cale ferată din [Ardealul de Nord](#), distruse în cel de-[Al Doilea Război Mondial](#), în vederea restabilirii circulației. În pofida sentinței judecătorești de eliberare pentru lipsă de probe și prescrierea faptelor, este trimis la închisoarea de la [Periprava](#), timp de 4 ani. După ce a fost eliberat, a fost trimis muncitor necalificat la modernizarea termocentralei de la Grozăvești.

Cu ajutorul unor personalități, Mihail Bălănescu a fost numit, într-o primă fază, inginer-șef la Trustul de lucrări speciale din Departamentul Construcții al Ministerului Industriei Chimice (unde a organizat sectorul de tehnică nouă de prefabricate precomprimate, după modelul francez Fressinett). În 1963, Mihail Bălănescu a fost reintegrat la IFA, ca urmare a intervențiilor lui [Horia Hulubei](#) și [Gheorghe Gaston-Marin](#), unde a făcut cercetare și management științific. Aici a lucrat ca inginer șef, apoi ca director tehnic și director al Programului național de cercetare-dezvoltare a aplicațiilor tehnicilor și tehnologiilor nucleare.^[2]

În paralel, a lucrat la teza de doctorat și a făcut stagii de lucru în laboratoarele Centrelor de Cercetare Nucleare Franceze de la [Grenoble](#) și [Saclay](#) în [Franta](#). Își susține teza de doctorat în inginerie nucleară la Institutul Politehnic din Timișoara în 1969; lucrările efectuate între 1966-1970 în timpul stagiilor sale de lucru au condus la realizarea a două tehnologii privind betoanele de protecție împotriva radiațiilor gama și a neutronilor folosite în structurile de protecție contra radiațiilor din Franța și din România.

După 1972, sub conducerea lui [Ioan Ursu](#), [Institutul de Fizică Atomică](#) cunoaște noi realizări. Până în anul 1984, Mihail Bălănescu a fost director al Programului Național de cercetare și dezvoltarea tehnologică și aplicată a tehnicilor nucleare.

În 1977, Mihail Bălănescu este ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Socialiste România în Republica Argentina.^[7]

După pensionare, revine în satul natal, la [Gura Vadului](#), unde, tot la ideea lui Horia Hulubei, a înființat o întreprindere mică, "Filtre Aer Curat",^{[8][9]} și începe să se preocupe de fabricarea filtrelor și sistemelor de purificare a aerului. Pentru început își publică ideile în reviste de specialitate din România, Europa și SUA. Pe baza propriei tehnologii de reținere a aerosolilor radioactivi emiși în mediu de la instalațiile nucleare, inclusiv de la centralele nucleare-electrice, a dezvoltat, după 1990, singura firmă din România care produce filtre de tip HEPA^[10] conform standardelor internaționale.^[4]

S-a implicat politic, devenind [deputat](#) în legislatura [1990-1992](#) pe listele Mișcării Ecologice din România^[11], președinte al Comisiei pentru echilibru ecologic și protecția mediului și, apoi, [senator român](#) în legislatura [1996-2000](#) ales în [judetul Buzău](#) pe listele [Convenției Democratice Române](#)^{[12][13]} (fiind membru și președinte al filialei județene a [PNL](#)), secretar al Comisiei de integrare europeană al celor două camere. De asemenea, în legislatura [1990-1992](#), Mihail Bălănescu a fost membru în grupurile parlamentare de prietenie cu [Australia](#), [Republica Portugheză](#) și [Republica Franceză-Adunarea Națională](#).^[14] În legislatura [1996-2000](#), Mihail Bălănescu a fost membru în grupurile parlamentare de prietenie cu [Ucraina](#) și [Republica Argentina](#).^[15] În această legislatură, Mihail Bălănescu a fost membru în comisia pentru sănătate publică.

În perioada 1992–1993 a exercitat un mandat de Guvernator al Agenției Internaționale pentru Energie Atomică de la Viena. În această perioadă, fără a avea acces la documente oficiale, ca urmare a descoperirii unei fiole de 100mg de [Plutoniu 239](#) în patrimoniul Institutului de Reactori Energetici Nucleari de la [Colibași](#), Mihail Bălănescu aduce în atenția publică un controversat proiect de producere a unei bombe atomice românești în perioada anterioară anului 1989.^[4]

La propunerea acad. [Horia Scutaru](#),^[16] Prezidiul Academiei Române întrunit în 19.10.2011 a aprobat alegerea lui Mihail Bălănescu ca membru de onoare al Academiei Române (14 noiembrie 2011).^[17] A fost membru al Fundației „Prof. Dr. [C. Angelescu](#)”.

Printre realizările proprii, Mihail Bălănescu enumeră:

- protecția biologică împotriva radiațiilor gama. Primele experimente au fost făcute în cadrul tezei de doctorat, din Franța, ale cărei rezultate le-a comunicat și în SUA. Drept urmare a fost ales membru al Academiei de Științe din New York;
- contribuții la proiectarea și realizarea Centrului Național de Fizică, privind învățământul și cercetarea, realizat pe platforma de la Măgurele;
- activitatea din cadrul Programului Național de cercetare-dezvoltare privind aplicațiile pașnice ale energiei nucleare și participarea la studiile de fundamentare ale unităților din programul energetic nuclear al României.

Pasiunea sa: migdalii.^[18]

Gheorghe D. Marinescu (n. 16 noiembrie 1891 – d. 26 august 1989) a fost un general român din Corpul Aeronautic care a luptat în cel de-al Doilea Război Mondial.

A absolvit Școala de Ofițeri în 1912.

A fost înaintat în 1 aprilie 1937 la gradul de colonel și în 24 ianuarie 1942 la gradul de general de brigadă.

S-a născut la 16 noiembrie 1891, în comuna Cotorca din județul Buzău. Tatăl sau a fost preot-învățător în comuna, pe nume Dobre Marinescu, iar pe mama sa, casnica, o chema Constandina.

A urmat cursurile scolii primare din comuna, având ca învățător pe însuși tatăl sau. Avea sa urmeze, apoi, cursurile liceului "HAȘDEU" din Buzău, după care va opta pentru cariera militară înscriindu-se și urmând cursurile Scolii pregătitoare de ofițeri de artilerie din București.

Avansat la gradul de sublocotenent în anul 1912, avea sa fie repartizat la Regimentul 3 Artilerie de la Brăila, regiment cu care a participat la campania militară din anul 1913.

În anul 1915, cu gradul de locotenent, în calitate de comandant de baterie, avea sa participe la luptele din Dobrogea și la bătălia de la Neajlov, pentru apărarea Bucureștiului.

La 1 aprilie 1917, a fost înaintat la gradul de căpitan și a primit misiuni de reglare, din avion, a tirului bateriilor de artilerie grea.

La 1 iunie 1917, a fost numit comandant al Escadrilei 9 Aviație de Recunoaștere, care a participat la pregătirea și ducerea luptelor de la Marășești. Până la terminarea războiului, a mai participat, iarăși în calitate de comandant de baterie, la pararea Nistrului, între Tighina și Cetatea Alba.

Între anii 1920-1921, a urmat cursurile Scolii Superioare de Război, în anul 1921 a fost avansat la gradul de maior și a primit comanda unui divizion de artilerie din Regimentul 21 Artilerie de la Slatina. În luna februarie 1923, a fost numit comandant al Scolii Militare de Meseriași a Aeronauticii, școala pe care urma să o înființeze la Mediaș. Energic și bun organizator, maiorul Marinescu a rezolvat cu succes numeroase probleme legate de înființarea unei școli noi, școala care, ulterior, va deveni școala tehnică a aeronauticii.

La 10 mai 1925, a fost mutat în Statul Major al Inspectoratului General al Aeronauticii, unde va îndeplini funcția de șef al biroului școlilor aeronauticii. La începutul anului 1926, a fost trimis în Franța, pentru a urma cursurile Scolii de Tir și Bombardament Aerian de la Cazaux. La terminarea școlii a fost repartizat pentru practica la Regimentul 21 Aviație de Bombardament Greu din Nancy, unitate cu care a participat la marile manevre aeriene de noapte de la granița de est a Franței.

Întors în țară, a primit comanda Scolii de Tir și Bombardament Aerian de la Mamaia, iar la 1 aprilie 1928 a fost numit ajutor al comandantului Flotei de luptă aeriană de la aerodromul Pipera-București și în același timp comandant al Grupului de Bombardament.

La 1 octombrie 1930, a fost avansat la gradul de locotenent-colonel și mutat la Inspectoratul General Tehnic al Armatei, în funcția de șef al Secției 1 de Studii și Experiențe. Îl întâlnim, pe urmă, succesiv, la Regimentul 7 Artilerie din Buzău, la Regimentul 1 Artilerie Antiaeriană din București (1933), la Regimentul 2 Artilerie Greă, ca secretar general la Ministerul Armamentului, comandant (primind gradul de colonel) al Divizionului de Artilerie Călăreață din Rădăuți și la Regimentul 38 Obuziere din Lugoj.

În data de 1 aprilie 1939, a fost mutat la Comandamentul Apărării Antiaeriene, în calitate de

comandant-secund. De acum înainte, colonelul Gheorghe Marinescu avea sa-si dedice întreaga cariera artileriei antiaeriene.

In calitate de comandant-secund, si-a adus contribuția la elaborarea "Planului apărării antiaeriene a teritoriului României", stabilind cantitatea si tipurile de armament necesare, precum si cantitatea si tipurile mijloacelor de cercetare a spațiului aerian.

In data de 5 iulie 1939, împreuna cu maiorii Valerian Nestorescu si Ion Bungescu, s-a deplasat in Germania, pentru achiziționarea unor tunuri antiaeriene de calibru mare.

La 10 mai 1940, prin Înalt Decret Regal, a fost numit secretar general al Ministerului Aerului. In guvernul Antonescu, el a revenit la Comandamentul Apărării Antiaeriene (primind si gradul de general de brigada), unde a condus activitatile de organizare a serviciilor de parare pasiva, de supraveghere, detectare si alarmare aeriana a teritoriului, precum si de apărare joasa a obiectivelor importante împotriva atacurilor din aer. De comun acord cu Misiunea Militară Germana, a participat la întocmirea planului de apărare antiaeriana a insta latiiilor din întreaga zona petrolifera, a celor portuare din Constanta, a podului de peste Dunăre etc.

Odată cu începerea campaniei din Est, in data de 22 iunie 1941, a trecut la Marele Cartier General, primind comanda apărării antiaeriene a armatelor de operațiuni.

Începând cu 23 septembrie 1944 si pana in 29 august 1945, a îndeplinit funcția de comandant al artileriei antiaeriene romane.

Deși, parcă, predestinat unei cariere militare strălucite, sortii nu i-au fost de bun augur. Om integru, loial jurămintelor militare, la 23 august 1945, a refuzat sa defileze cu trupele de artilerie antiaeriana prin fata noii conduceri de partid, fapt ce i-a adus imediat o acuzație de "înalta trădare". A fost trecut in rezerva, arestat, iar in aprilie 1951 a fost condamnat la 25 de ani de munca silnica. A executat 14 ani de temniță in închisorile de la Jilava, Aud, Pitești si Gherla. In august 1964, a fost eliberat.

S-a stins din viata, după ani de grele privațiuni de tot felul, la 26 august 1989, la venerabila vasta de 98 de ani. Pentru atitudinea sa combativa si dârza fata de tentativele de sovietizare a României era poreclit de către cei apropiați: "Gică Contra".

La moartea sa, locuitorii din comuna Cotorca au publicat in ziarul România Libera un anunț lapidar: "Generalului Marinescu Gheorghe cel integru, de neclintit in cele mai grele încercări ale vieții sale, pios omagiu, in numele prietenilor consăteni, care îl vor avea mereu drept exemplu viu".

to search

Nu confundați cu *Constantin C. Giurescu*.

Membru titular al [Academiei Române](#)

Constantin Giurescu

Istoricul Constantin Giurescu

Date personale

Născut	10 august 1875 Chiojdu, România
Decedat	15/28 octombrie 1918, (44 de ani) București, România
Copii	Constantin C. Giurescu
Naționalitate	 România
Cetățenie	 România
Ocupație	istoric

Activitate

Cauza decesului	gripa spaniolă gripă
Educație	Facultatea de Litere a Universității din București

Constantin Giurescu (n. 10 august 1875, satul Chiojdu, județul Buzău - d. 15/28 octombrie 1918, București) a fost istoric și conferențiar de istoria modernă a românilor la Facultatea de Litere, Universitatea din București.

- S-a născut pe 10 august 1875 în satul Chiojd, județul Buzău;
- Clasele primare le-a făcut în satul natal;
- A urmat liceul "Sfinții Petru și Pavel" din Ploiești;
- A absolvit "Facultatea de litere" a Universității din București;
- Este licențiat în istorie și geografie;
- Profesor suplinitor la liceul din Focșani, 1898;
- Director la liceul "Al. Hâjdeu" din Buzău, 1902 - 1903;
- A studiat la Viena cursuri de specialitate și a cercetat arhivele "Ministerului de Război" și pe cele ale "Curtii" și "Statului";
- La revenirea în țară a fost transferat la gimnaziul "Cantemir Vodă" din București, 1906;
- Șef al Serviciului Arhivelor din Ministerul de Externe, 1908;
- Doctor în litere, București, 1909;
- Membru corespondent al "Academiei Române", 1909;
- Conferențiar la Facultatea de litere, București, 1912;
- Membru activ al "Academiei Române", 1914;^[1]
- Secretar General al Ministerului de Instrucție, 1918;
- Rector al Seminarului Normal Superior din București, 1919;
- Director al serviciului Arhivelor din Ministerul de Externe, 1919.

Opera[[modificare](#) | [modificare sursă](#)]

- Contribuțiuni la studiul cronicilor muntene, (1906)
- Contribuțiuni la studiul cronicilor moldovene, (1907)
- Documente și regeste privitoare la Constantin Brâncoveanu (împreună cu N. Dobrescu);, (1907),
- Capitulațiile Moldovei cu Poarta otomană, (1908)
- Oltenia sub austrieci. Documente, (1909)
- O carte despre politica externă a lui Rareș, (1910)
- Tratatul lui Constantin Cantemir cu austriecii, (1913)
- Letopisețul țării Moldovei de la Istratie Dabija până la domnia a doua a lui Antioh Cantemir, (1913)
- Izvoadele lui Tudosie Dubău, Miron Logofăt, și Vasile Demian, (1914)
- Vechimea rumâniei în Țara Românească și legătura lui Mihai Viteazul, (1915)
- Despre rumâni, (1916)
- Letopisetul Tarii Moldovei pana la Aron Voda (1359 - 1595) intocmit dupa Grigore Ureche Vornicul, Istratie Logofatul si altii, de Simion Dascalul (1916)
- Despre boieri, (1920)

Vasile Chilian, eroul vrâncean condamnat la moarte în timpul ocupației germane din Primul Război Mondial

Pe teritoriul României, pedeapsa cu moartea a fost instituită oficial doar pe timp de război, dar în 1953 regimul comunist a considerat că poate fi aplicată și pe timp de pace, fiind introdusă cu decretul 202 publicat în Buletinul Oficial nr 15/1953 și abrogată 37 de ani mai târziu după ce au dispărut dictatorii României, cu decretul 6/1990.

Numărul celor condamnați în baza actului normativ de mai sus a depășit cu puțin o sută de persoane. Arhivele amintesc despre o execuție petrecută în timpul primului război mondial chiar în orașul nostru, Focșani. Este vorba de cunoscutul grup condus de Vasile Chilian, despre care s-a scris chiar și în presa din Germania și s-a făcut multă vâlvă în acea vreme. Tragica întâmplare trăită de vrâncenii noștri s-a petrecut după cum urmează, așa cum s-a consemnat în documentele păstrate astăzi la Arhivele Naționale.

Vasile Chilian, un locuitor înstărit din Burca-Vidra, în vârstă de aproximativ 50 de ani, a văzut în ziua de 26 decembrie 1916 armatele germane ocupându-i satul și stabilindu-și trupele și tehnica pe malul Putnei. Aici era fixat frontul româno-rus. Prin februarie 1917, Vasile Chilian, cu ajutorul unei întinse grupări de neamuri și prieteni din toate satele Vrancei, ocupate de inamic, își făcuse o specializare de a înlesni militarilor români rămași în teritoriul ocupat și prizonierilor evadați din lagărele nemțești să treacă pe ascuns linia frontului, dincolo în Moldova. Foto Eroul de la Vidra „În satul său, Vasile Chilian cunoștea perfect albia Putnei, cu fiecare tufăriș, cu fiecare hățuș și cărare prin cătinișuri, căci dincolo, lângă celălalt mal, pe o gârlă afluent a Putnei, avea chiar o moară. Podul ce lega satul Burca de Vidra era rupt și dărâmat în apă, la fel era ruinată și moara lui, cătinișul în acea parte era pe atunci des și apa Putnei sub pod. Toate aceste amănunte Vasile Chilian le știa și le folosea din plin. Începând de la Neculele din munții Buzăului, prin satele vrâncene de pe apa Zăbalei a Nărujei și a Putnei, Chilian și-a întocmit repede o rețea de oameni credincioși care îndreptau spre casa lui din Burca, în grupuri mici, de 5-6 inși, pe cei ce voiau să treacă în Moldova. Prin ei, Vasile Chilian trimitea Comandamentul român și rapoarte privitoare la structura frontului german, mișcări de trupe, unitățile și locul depozitelor de muniții. Trecherile se făceau în nopțile fără lună și mai ales când apele Putnei erau mai mari și fugarii, mai ales cei ce știau să înoate, treceau ușor urmând firul apei de la un mal la celălalt. Dar într-o noapte, de la sfârșitul lunii mai 1917, un grup ce se pornise să treacă e descoperit de patrulele nemțești datorită strigătelor involuntare ale unui fugar care neștiind să înoate a țipat după ajutor. Patrulele germane au înconjurat repede locul și i-a forțat să iasă din apă. Rapoartele lui Chilian se aflau la gâtul unuia care de frică a uitat să le arunce, astfel încât din cercetarea lor și din interogatorii nemții au descoperit întreaga organizație complotistă a lui Vasile Chilian”, spune istoricul Florin Dîrdală, de la Arhivele Naționale Vrancea. A fost arestat tot grupul, în frunte cu Vasile Chilian, au fost aduși la Focșani și judecați în zilele de 27-29 iulie 1917. Acesta cu încă patru din cei implicați au fost condamnați la moarte și executați prin împușcare pe 30 august, în poligonul Garnizoanei Focșani, fiind înmormântați în curtea Regimentului 10. Lor le-a fost ridicat, la Vidra, în 1936 un monument. Operă a arhitectului Fr. Hamel și a sculptorului pietrar Osvaldo Zuliani din Focșani. Povestea cumplită și sacrificiul suprem al acestor martiri nu au fost inutile. La finele marelui război se împlinea un mare vis românesc, concretizat prin unirea provinciilor românești.